

Sygn. akt XI Ka 707/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 września 2013r.

Sąd Okręgowy w Lublinie w XI Wydziale Karnym-Odwoławczym

w składzie: Przewodniczący: SSO Arkadiusz Śmiech

Sędziowie: SO Katarzyna Żmigrodzka - spr.

SR Dorota Saczewa (del. do SO)

Protokolant: prot. Katarzyna Zabielska

przy udziale Prokuratora Krzysztofa Rubika

po rozpoznaniu w dniu 17 września 2013 r.

sprawy D. K.

oskarżonego z art. 83 § 1 k.k.s. i in.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej

z dnia 30 kwietnia 2013 r. sygn. akt II K 90/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa za postępowanie odwoławcze 100 (sto) złotych opłaty oraz 20 (dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu poniesionych wydatków.

Sygn. akt **XI Ka 707/13**

UZASADNIENIE

D. K. oskarżony został o to, że:

I. w okresie od dnia 31.05.2011 r. do dnia 04.07.2011 r. w B., województwa (...), utrudniał upoważnionym pracownikom Urzędu Skarbowego w B. przeprowadzenie kontroli podatkowej w przedsiębiorstwie o nazwie (...) – spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B., w zakresie prawidłowości i rzetelności rozliczeń w podatku dochodowym od osób prawnych za 2009 rok, w ten sposób, że będąc prezesem i osobą uprawnioną do reprezentowania Spółki przez organami podatkowymi, nie przedłożył na żądanie kontrolujących zestawienia obrotów i sald, zapisów na wszystkich prowadzonych w zakładzie kontach syntetycznych i analitycznych, przez co uniemożliwił dokonanie ustaleń w zakresie podatku dochodowego od osób prawnych za 2009 rok tj. o przestępstwo skarbowe określone w art. 83 § 1 w zw. z art. 9 § 3 ustawy z dnia 10.09.1999 r kodeks karny skarbowy (Dz. U z 2007 r., Nr 111, poz. 765);

II. w okresie od dnia 01.01.2010 r. do dnia 31.03.2010 r. w B., woj. (...) będąc kierownikiem jednostki (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. dopuścił, wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 52 ustawy o rachunkowości z dnia 29 września 1994 r. do niesporządzenia sprawozdania finansowego Spółki za 2009 r. tj. o

przestępstwo określone w art. 77 pkt 2 ustawy z dnia 29.09.1994 r o rachunkowości (Dz. U z 2009 r., Nr 152, poz. 1223 j.t.)

III. w okresie od dnia 01.01.2011 r. do dnia 11.07.2011 r. w B., woj. (...) będąc prezesem firmy (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. nie złożył w Urzędzie Skarbowym w B. następujących dokumentów bilansu za 2010 r. rachunku zysków i strat za 2010 r. informacji dodatkowej do bilansu za 2010 r. sprawozdania z działalności Spółki za 2010 r. oraz odpisu uchwały wspólników zatwierdzającej bilans i rachunek zysków i strat za 2010 r. tj. o wykroczenie skarbowe określone w art. 80 § 1 i 4 w zw. z art. 9 § 3 ustawy z dnia 10.09.1999 r. kodeks karny skarbowy (Dz. U z 2007 r., Nr 111, poz. 765)

Sąd Rejonowy w Białej Podlaskiej wyrokiem zaocznym z dnia 30 kwietnia 2013r. oskarżonego D. K. uniewinnił od dokonania zarzuconych mu w pkt II i III czynów; D. K. uznał za winnego tego, że w okresie od dnia 31.05.2011 r. do dnia 04.07.2011 r. w B. udaremnił upoważnionym pracownikom Urzędu Skarbowego w B. przeprowadzenie kontroli podatkowej w przedsiębiorstwie o nazwie (...) - spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B., w zakresie prawidłowości i rzetelności rozliczeń w podatku dochodowym od osób prawnych za 2009 rok, w ten sposób, że będąc osobą faktycznie zajmującą się sprawami gospodarczymi spółki i reprezentując ją przed organami podatkowymi nie przedłożył na żądanie kontrolujących zestawienia obrotów i sald, zapisów na wszystkich prowadzonych w zakładzie kontach syntetycznych i analitycznych, przez co uniemożliwił dokonanie ustaleń w zakresie podatku dochodowego od osób prawnych za 2009 rok, który to czyn wyczerpał dyspozycję art. 83 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks, i za to na podstawie art. 83 § 1 kks skazał na karę grzywny w wymiarze 20 (dwadzieścia) stawek dziennych, ustalając na zasadzie art. 23 § 3 kks wartość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych, zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa tytułem zwrotu wydatków kwotę 90 złotych oraz 100 /sto/ złotych opłaty a w pozostałym zakresie przejął wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

Od powyższego wyroku apelację wniósł oskarżony. Wyrokowi zarzucił: błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 92 kpk oraz istotne błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mające wpływ na jego treść.

Podnosząc powyższe zarzuty wniósł o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzuconego czynu ewentualnie o uchylenie wyroku zaocznego w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Białej Podlaskiej do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W toku instancyjnej kontroli prawidłowości zaskarżonego rozstrzygnięcia apelacja została uznana za niezasadną w stopniu oczywistym.

Za uznaniem apelacji za oczywiście bezzasadną przemawiało to, że postawione w niej zarzuty jak też przytoczona na ich poparcie argumentacja okazały się być całkowicie chybione.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, Sąd pierwszej instancji procedując w niniejszej sprawie i ferując rozstrzygnięcie nie dopuścił się obrazy przepisów postępowania, która mogłaby mieć wpływ na treść orzeczenia, jak również nie popełnił błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku.

Rozpoznając przedmiotową sprawę Sąd Rejonowy w należyty sposób przeprowadził postępowanie dowodowe, kierując się obowiązkiem dochodzenia prawdy materialnej wynikającym z treści art. 2 § 1 pkt 1 kpk.

Wszystkie zebrane w sprawie dowody Sad I instancji poddał należytej ocenie i poczynił na ich podstawie prawidłowe ustalenia faktyczne. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazał natomiast, jakie fakty uznał za udowodnione i na jakich w tej mierze oparł się dowodach oraz z jakiego powodu i w jakiej części nie uznał dowodów przeciwnych. Ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd Rejonowy jest zgodna z zasadami prawidłowego rozumowania, że

wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, nie zawiera błędów faktycznych i logicznych, nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów, a zatem korzysta z ochrony przewidzianej w treści art. 7 kpk.

Nie ma racji skarżący podnosząc, iż kontrola podatkowa nie została skutecznie wszczęta. Zgodnie z cytowanym w apelacji art. 284 ordynacji podatkowej, wszczęcie kontroli następuje przez doręczenie kontrolowanemu upoważnienia do jej przeprowadzenia oraz okazanie legitymacji służbowej, przy czym jeśli kontrolowanym jest osoba prawna, upoważnienie doręcza się oraz okazuje legitymację służbową członkowi zarządu, wspólnikowi, innej osobie upoważnionej do reprezentowania kontrolowanego lub prowadzenia jego spraw albo osobie wyznaczonej w trybie art. 281a. Z materiału dowodowego zebranego w sprawie w sposób nie budzący wątpliwości wynika, że oskarżony jest wspólnikiem spółki „(...) sp z o.o.”, a zatem doręczenie mu upoważnienia do przeprowadzenia kontroli było w świetle cytowanego przepisu uprawnione i powodowało skuteczne wszczęcie kontroli.

Niesłuszny jest również podniesiony w apelacji zarzut obrazy prawa materialnego, a mianowicie art. 83 § 1 k.k.s. Trafnie wskazuje Sąd Rejonowy, iż D. K. będąc świadomym prowadzonej kontroli oraz jej zakresu, a nadto będąc wezwanym do przedstawienia określonych dokumentów, nie wywiązał się z tego obowiązku. W piśmie z dnia 3 czerwca 2011 roku wskazał jedynie na techniczne trudności z terminowym dostarczeniem dokumentów, a nie dostarczeniem ich w ogóle. pomimo jednak upływu czasu nie przedstawił kontrolującą żądanych dokumentów udaremniając tym samym przeprowadzenie kontroli w zakresie prawidłowości ustalenia należności podatkowej. Podkreślić przy tym należy, iż kontroli w takiej sytuacji podlega nie tyle prawidłowość zaksięgowania w księgach rachunkowych, na co wskazuje skarżący w apelacji, ale prawidłowość rozliczeń podatnika wynikających z zaksięgowania dokumentów źródłowych.

Co się zaś tyczy postawionej w apelacji zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, to taki zarzut może być skutecznie postawiony tylko wtedy, kiedy fakty uznane za udowodnione nie znajdują odzwierciedlenia w wynikach postępowania dowodowego albo też, z prawidłowo ustalonego stanu faktycznego Sąd wysnuł wnioski niezgodne z zasadami logicznego rozumowania. Żaden z tych dwóch przypadków nie wchodzi w grę w omawianym przypadku. Rekonstrukcja zdarzenia będącego przedmiotem osądu wynika bowiem wprost z materiału dowodowego, na którym zostało oparte rozstrzygnięcie.

W sprawie niniejszej nie doszło również, wbrew zarzutowi sformułowanemu w środku odwoławczym, do naruszenia prawa do obrony oskarżonego. Sąd Rejonowy nie uwzględniając wniosku o ustanowienie dla niego obrońcy z urzędu oparł się na obowiązujących przepisach zasadnie motywując podjętą decyzję.

Zarzuty zawarte w apelacji oskarżonego nie są słuszne i w swej treści sprowadzają się do polemiki z oceną dowodów oraz z ustaleniami faktycznymi poczynionymi przez Sąd Rejonowy.

Zachowanie oskarżonego Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił pod względem prawnym, co znalazło swoje odzwierciedlenie w opisie czynu przypisanego i jego kwalifikacji prawnej.

Zaskarżony wyrok jest również bezbłędny w części dotyczącej orzeczenia o karze. Rodzaj i wymiar orzeczonej kary świadczą o tym, że Sąd Rejonowy miał w polu widzenia wszystkie okoliczności decydujące o karze, we właściwych proporcjach je uwzględnił, czym sprostał wymaganiom dyrektyw sędziowskiego wymiaru kary przewidzianym w art. 53 kk. Tym samym, nie może być mowy o rażącej surowości kary w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk, a tylko wówczas byłaby podstawa do korekty tej części wyroku na korzyść oskarżonego.

Mając na uwadze zaprezentowaną motywację, nie dostrzegając uchybień, które należałoby uwzględnić z urzędu Sąd odwoławczy na podstawie art. 437 § 1 kpk orzekł jak w wyroku.

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze uzasadniają przepisy art. 8 ustawy o opłatach w sprawach karnych i art. 636 § 1 kpk.